

§ 25 i Grundloven ikke er berettiget, og det er denne Ulykke, der er kommen. Den ærede Minister mente, at der ingen Ulykke var sket; jo, det er der for Alle dem, der mene, at der er sket et Overgreb — og det ikke engang et „lovligt“ Overgreb — over for Grundlovens § 25. Der kan man ikke flaa sig til No med, at der ingen Ulykke er sket; selve denne Handling maa anses for en Ulykke. Dette er, hvad jeg har fundet det nødvendigt at svaare, navnlig over for den høitærede Minister. — Med Hensyn til, hvad Ministeren ellers har meddeelt her om forskjellige forhaandenværende Omstændigheder, forundrer det mig, da Udvalget skriftlig har henvendt sig til den vedkommende ansvarlige Minister om at erholde, hvilke andre Oplysninger han maatte være i Besiddelse af uden for dem, der allerede forelaa, at denne ikke engang har meddeelt det, som den nye Indenrigsminister har troet her at kunne anføre. Det forekommer mig, at der have vi Bævis for, at den virkelige, i dette Tilfælde ansvarlige Minister ikke vilde have anført disse Undskyldningsgrunde eller Oplysninger; han maa have anset dem for at være uden Betydning for Sagen, thi ellers vilde han have meddeelt dem til Udvalget efter dettes Vinmøning. Svad den ærede Minister har anført af den Slags, maa antages at være den ærede Ministers egne og ikke den vedkommende Ministers Oplysninger, og det vil saaledes ses, at de paa ingen Maade kunne have den Vægt, som de vilde have haft, dersom de vare fremsatte af den ansvarlige Minister.

Indenrigsministeren: Jeg havde maasse havt Grund til at vente, at den ærede Ordfører vilde have hørt, hvad jeg sagde, da jeg sidst havde Ordet, og taget noget Hensyn dertil ved sit Svar. Den ærede Ordfører udtalte, at den Forudsættelse, som jeg havde anført, dog ikke kunde komme i Betragtning som Undskyldning for, at man havde udfærdiget den provisoriske Lov i April, thi det var Omstændigheder, som vare komne til efter den Tid. Da den ærede Ordfører ikke har hørt, hvad jeg har sagt, uagtet jeg ikke staa saaa langt borte fra ham, vil han af Tidenden se, at jeg, førend jeg gav disse Oplysninger, sagde: Uagtet det, som jeg vil nævne, er sket efter April og saaledes ikke kan have Indflydelse paa Behømmelsen af Berettigelsen af den provisoriske Lov, vil jeg ikke destomindre anføre det, thi det viser, at man har haft det rette Syn paa Sagen, naar man mente, at det var nødvendigt at handle og ikke at sige: lader os holde os i Formen og tage, hvad der følger paa. Jeg nævner dette for at vise, at saafremt den ærede Ordfører havde lagt Mærke dertil, kunde han have sparet sig at gjøre mig en Bebreidelse, som Tidenden vil vise, at jeg under ingen Omstændigheder har fortjent. Naar jeg har anført disse Grunde, da veed jeg ikke, hvilken Vægt Thinget vil lægge paa dem; men naar den ærede Ord-

fører har søgt at ville afkræfte dem, fordi de ikke ere komne fra den Minister, under hvis juridiske Ansvar den provisoriske Lov blev udgivet, saa forekommer det mig, at det staa i en mindre god Samklang, netop med hans Henvendelse til mig, at han ikke kunde som Undskyldning anføre Noget, som var sket efter 10de April — mine Oplysninger gaa jo væsentlig ud paa Omstændigheder, som ere indtrufne efter den Tid. Svad jeg har anført, har jeg anført, fordi det er sket i den Tid, da jeg har haft Ledelsen af Indenrigsministeriet; det var altsaa Noget, som den juridisk ansvarlige Minister ikke med nogen som helst Grund kunde oplyse Udvalget om, hvorfor skulde han gjøre det? Han skulde jo kun give Oplysninger om, hvad der var passeret indtil 10de April; de Oplysninger, jeg har givet, angaa Forhold, der i det mindste for en stor Del have fundet Sted efter 10de April, altsaa forekommer der mig ikke at kunne føres nogen som helst Bebreidelse for, at den Minister, der Intet har haft med Indenrigsministeriets direkte Ledelse at gjøre efter den Tid, ikke har givet Udvalget Oplysninger, som det selvfølgelig tilkom mig at give. Der var et Punkt, som den ærede Ordfører stadig kom tilbage til, og det var med Hensyn til, at alle andre Savne ikke burde have været medoptagne i Forslaget. Hvis der nu Intet havde været indeholdt i den foreløbige Lov, som var Regjeringen imod, som var imod dens Opfattelse af Forholdene, saa kunde man maasse sige, at her kunde have staaet noget Mere, end der burde staa, at man havde grebet denne Leilighed til at give Loven denne Udfærdigelse; men hvad jeg gjentagende og atter gjentagende er kommen tilbage til, er, at man netop tog Loven i denne Skikkelse, uagtet den indeholdt Bestemmelser, som Indenrigsministeren under ingen Omstændigheder kunde ønske fandtes i Loven. Naar ærede Medlemmer ville se paa Lovforslaget, ville de finde, at den foreløbige Lov ikke er enslydende med det foreliggende Forslag, idet den begynder: „Indtil der udkommer en Lov, indeholdende almindelige Bestemmelser for Benyttelsen af Savne“, en Bestemmelse, som man anfaa for saaa lidet stemmende med Forslaget, at man ikke paa nogen Maade kunde ønske den staaende der. Naar den ærede Ordfører netop greb det Udtryk, at man af Bekvemmelighedshensyn havde taget Loven, som den var, maa jeg her til bemærke, at det ingenlunde er af Bekvemmelighedshensyn, at dette er sket; Loven er utvivlsomt kun givet i denne Form af Hensynsfuldhed mod dette Thing. Nu kunde der ganske vist være Tvivl om, hvorvidt det var saaa hensynsfuldt ligeoverfor det andet Thing, men det forekommer mig ikke at ligge nær for et af dette Thing nedat Udvalg at paatale dette, saafremt man netop ligeoverfor dette Thing har vist den høieste Grad af Hensynsfuldhed. Der er endnu kun et Udtryk af den ærede Ordfører, til hvilken jeg vil gjøre en Bemærkning, det nemlig, at hvad jeg havde anført skulde have